

ΙΣΩΣ ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΕΙΧΕΣ ΑΚΟΥΣΕΙ

Το Πάσχα ο παπάς μας μοίραζε μικρούς σταυρούς από φύλλα φοίνικα. “Βάλετε αυτό το σταυρό στο δωμάτιο, όπου μαλώνετε περισσότερο”, είπε. “Όταν τα μέλη της οικογένειας τον βλέπουν θα θυμούνται ότι ο Θεός τα βλέπει όλα”.

Η κυρία που περνούσε μπροστά μου είπε στον παπά: “Πάτερ, μπορώ να πάρω πέντε;”

“Ήταν μια από τις χειρότερες μέρες της ζωής μου. Το πλυντήριο είχε χαλάσει, το τηλέφωνο χτυπούσε συνεχώς, δεν είχα να πληρώσω κάποιο λογαριασμό, το κεφάλι μου πονούσε. Σήκωσα το μωρό μου, το έβαλα να καθήσει στην ψηλή καρέκλα, ακούμπησα στο τραπέζι και έβαλα τα κλάματα. Χωρίς μιλά το νήπιο έβγαλε την πιπίλα από το στόμα του και την έβαλε στο δικό μου”.

Είχε μεγαλώσει και φύγει από το σπίτι και το τελευταίο τους παιδί και μια μέρα ο άνδρας της ξάπλωνε δίπλα της στον καναπέ με το κεφάλι στην αγκαλιά της.

Του έβγαλε με προσοχή τα γυαλιά του και του είπε τρυφερά : “Ξέρεις, αγάπη μου, χωρίς τα γυαλιά σου φαίνεσαι σαν τον ωραίο νέο που είχα παντρευτεί”.

“Αγάπη μου, είπε εκείνος χαμογελώντας, “χωρίς τα γυαλιά μου μοιάζεις και συ πολύ νέα κι όμορφη!”

Ο Τζόν δεν άντεξε άλλο τη γυναίκα του, πήρε τα πράγματά του και και πήγε να μένει στο γκαράζ. Αν και δεν μιλούσαν σχεδόν μεταξύ τους, αυτός συνέχισε να βγάζει τα σκουπίδια, να ποτίζει τον κήπο και να κάνει κι άλλες δουλειές όπως πριν, ενώ εκείνη μαγείρευε, έπλενε και σκούπιζε.

Δυο μήνες αργότερα βρήκε το φίλο του Τσάρλυ, ο οποίος του είπε: “Δεν βλέπω να διορθώνεται η κατάσταση με τη γυναίκα σου, όπως πάτε. Γιατί δεν φεύγεις;”

Η απάντηση: “Ξέρεις όμως τι καλή γειτόνισσα που είναι;”

Η προσκοπική ομάδα έκανε ασκήσεις σε φανταστικό σεισμό. Τα προσκοπάκια παρίσταναν τους πληγωμένους, που θα τους περιποιούνταν και θα τους μάζευαν οι Καλοί Σαμαρείτες. Κάποιος πρόσκοπος ήταν ξαπλωμένος ως υποθετικός τραυματίας, αλλά οι άλλοι που θα του έδιναν τις πρώτες βοήθειες είχαν πέσει έξω στην ώρα και αυτός περίμενε μερικές ώρες. Όταν έφθασαν οι Σαμαρείτες εκεί που θα ήταν το θύμα, αντί γι αυτόν βρήκαν ένα σημείωμα: “Πέθανα από αιμορραγία και πήγα σπίτι”.

Η μία Ελένη στην άλλη: Ήταν ωραία τα δώρα στη γιορτή σου;

– Πολύ ωραία. Τα δικά σου; Έχεις πάρει ποτέ κάτι που δεν σου άρεσε καθόλου;

– Ναι. Εφέτος μου χάρισαν μια μοντέρνα ζυγαριά που μιλάει. Όταν ανέβηκα επάνω η ζυγαριά είπε: “Η μία από τις δύο να κατεβεί”.

Ο άνθρωπος μιλούσε με τον ψυχίατρό του για τα όνειρά του.

– Γιατρέ, κάθε βράδυ βλέπω στον ύπνο μου τρία απαίσια τέρατα στην άκρη του κρεβατιού έτοιμα να μου επιτεθούν.

– Μάλιστα, για να δούμε, μου φαίνεται ότι θα καταφέρουμε να γλιτώσεις από αυτό το πρόβλημα. Αλλά θα πάρει καιρό και θα σου στοιχίσει ενάμισο με δύο εκατομμύρια.

– Τόσο πολλά! Δεν πειράζει, γιατρέ, μην κάνεις τίποτα εσύ. Νομίζω προτιμότερο να πάω σπίτι και να προσπαθήσω να συμφιλιωθώ με τα τέρατα.

Μετά από μεγάλη συζήτηση με τη Φανή, που ήταν σε διάσταση με τον άντρα της, ο δικηγόρος της ανακοίνωσε: “Ξέρετε, κατάφερα να βρω μια λύση, που είναι σίγουρα δίκαια και για τους δύο σας”. “Και για τους δύο μας;” φώναξε η Φανή. “Αυτό θα τό ’κανα και μόνη μου. Γιατί πληρώνω τότε δικηγόρο;”

Ένας Σκωτσέζος ήταν ετοιμοθάνατος. Ανοίξε τα μάτια και είπε: “Είναι εδώ η γυναίκα μου;”

Η σύζυγος τού απαντά: Ναι, καλέ μου, εδώ είμαι.

Ο Σκωτσέζος ξαναρωτάει. “Είναι όλα τα παιδιά μου εδώ;”

“Ναι, μπαμπά, εδώ είμαστε όλοι”.

– Και οι άλλοι συγγενείς εδώ είναι;”

– Ναι όλοι εδώ είμαστε, λένε αυτοί..

Τότε ο Σκωτσέζος σκηκώνεται και φωνάζει: “Τότε γιατί είναι αναμμένο το φως της κουζίνας;”

Ο Πρόεδρος της Εταιρείας κάλεσε ένα υπάλληλο:

“Φώτη”, του λέει, “είσαι στην εταιρεία ένα χρόνο.

Αρχισες με το πρωτόκολλο, σε μια βδομάδα πήρες προαγωγή στο τμήμα πωλήσεων και σε άλλη μια βδομάδα έγινες προϊστάμενος του τμήματος αυτού. Δεν πέρασαν τέσσερις μήνες και έγινες Αντιπρόεδρος της Εταιρείας. Τώρα που εγώ αποσύρομαι, θέλω ν’ αναλάβεις την προεδρία. Τι έχεις να πεις;”

– Ευχαριστώ, λέει ο Φώτης.

– Ευχαριστώ; Μόνο αυτό;

– Ευχαριστώ, μπαμπά.